

Sygn. akt VI U 396/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący sędzia Zofia Pawelczyk – Bik

Protokolant Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2020 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy M. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

przy udziale (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zasiłek chorobowy, zasiłek opiekuńczy, zwrot świadczeń

w związku z odwołaniem M. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 25 maja 2018 roku znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS nr sprawy: (...) i decyzji zmieniającej z dnia 5 grudnia 2018 roku znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS nr sprawy: (...)

1. umarza postępowanie z odwołania M. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 25 maja 2018 r. znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS nr sprawy: (...) w zakresie obowiązku zapłaty odsetek w kwocie 2.565,68 zł (słownie: dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt pięć złotych 68/100) wyliczonych na dzień wydania decyzji z dnia 25 maja 2018 roku;

2. zmienia zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 25 maja 2018 roku znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS nr sprawy: (...) i z dnia 5 grudnia 2018 roku znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS nr sprawy: (...) w ten sposób, że **przyznaje M. N. prawo do zasiłku chorobowego za dni: 9 października 2015 roku oraz 17 listopada 2015 roku i uznaje, że nie ma obowiązku zwrotu pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za dni: 9 października 2015 roku oraz 17 listopada 2015 roku w kwocie należności głównej 349,76 zł (słownie: trzysta czterdzieści dziewięć złotych 76/100);**

3. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

sędzia Zofia Pawelczyk – Bik

Sygn. akt VI U 396/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 maja 2018 roku znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. odmówił M. N. prawa do zasiłku chorobowego za dzień 9 października 2015 roku, 17 listopada 2015 roku, za okres od 14 września 2016 roku do 23 września 2016 roku, od 19 października 2016 roku do 28 października 2016 roku, od 16 listopada 2016 roku do 25 listopada 2016 roku, od 14 grudnia 2016 roku do 23 grudnia 2016 roku, zasiłku opiekuńczego za okres od 23 stycznia 2017 roku do 27 stycznia 2017 roku, od 28 marca 2017 roku do 31 marca 2017 roku, od 10 kwietnia 2017 roku do 14 kwietnia 2017 roku, zasiłku chorobowego za okres od 31 maja 2017 roku do 19 listopada 2017 roku, od 4 grudnia 2017 roku do 8 grudnia 2017 roku oraz od 13 grudnia 2017 roku do 22 grudnia 2017

roku. Ponadto zobowiązał ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego, zasiłku opiekuńczego wraz z odsetkami na kwotę łączną 45.236,40 zł za powyższe okresy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w okresach niezdolności do pracy ubezpieczona wykonywała pracę na podstawie umowy zlecenia u innych podmiotów, za którą to otrzymała wynagrodzenie. Oznacza to wykorzystywani zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem i o wykonywaniu pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy.

(decyzja z dnia 25 maja 2018 roku – a.r.)

Decyzją z dnia 5 grudnia 2018 roku znak: 55000/604/86/2018/11/ZAS Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. zmienił decyzję z dnia 25 maja 2018 roku znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS w ten sposób, że stwierdził brak obowiązku zapłaty odsetek przez ubezpieczoną w kwocie 2.565,68 zł wyliczonych na dzień wydania decyzji. W uzasadnieniu wskazał, że przyczyną zmiany decyzji jest upowszechniony pogląd w orzecznictwie, że odsetki stają się wymagalne dopiero z dniem doręczenia decyzji nakładającej obowiązek zwrotu.

(decyzja z dnia 5 grudnia 2018 roku – a.r.)

Od powyższej decyzji z dnia 25 maja 2018 roku M. N. złożyła odwołanie zaskarżając ją w całości oraz o przyjęcie odwołania do rozpoznania pomimo upływu do jego złożenia. W uzasadnieniu wskazała, że nie dochowała terminu do złożenia odwołania z powodu złego stanu fizycznego i psychicznego, nieprawidłowej awizacji przez Poczta Polską. Nadto wskazała, że nie miała możliwości odebrać awizo ponieważ wykryto u niej stan przedzawałowy i została przyjęta do szpitala celem dalszej diagnostyki. Wskazała, że decyzję odebrała w oddziale organu rentowego osobiście w dniu 15 października 2018 roku.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła, że organ rentowy w sposób nieuprawniony przyjął, że możliwe jest ustalenie kiedy pracowała u płatnika Fundacji (...) Dom Pomocy Społecznej im. S. B. (...). W piśmie płatnika składek wskazane jest, że brak jest możliwości podania konkretnych dni, kiedy pracowała, a dni pracy zmieniała ze względu na bieżącą sytuację zdrowotną i rodzinną. Ponadto wskazała, że okoliczność świadczenia pracy powinna być traktowana, jako wyjątkowa, ponieważ Fundacja (...) nie mogła znaleźć długotrwale innego lekarza niż odwołująca się a praca w Domu Pomocy Społecznej wpływała pozytywnie na jej stan zdrowia psychicznego. Zaskarżyła ponadto decyzję w przedmiocie odsetek wskazując, że żądanie odsetek może być dopiero orzeczone od dnia w którym upływa miesiąc od doręczenia decyzji odwołującej się jakby uznać, że odwołująca jest zobowiązania do ich zapłaty.

(odwołanie – k. 3-6v)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na zasadność swoich decyzji. Jednocześnie nie podnosił argumentacji zmierzającej do wykazania, że odwołanie od decyzji zostało złożone po terminie.

(odpowiedź na odwołanie – k. 16-17)

W toku procesu Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Płatnik składek nie przystąpił do sprawy.

(postanowienie z dnia 31 grudnia 2018 roku – k. 20)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołująca była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na stanowisku lekarza internisty w pełnym wymiarze czasu pracy od 1 czerwca 2009 roku do 28 grudnia 2017 roku w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

(świadczenie pracy – k. 25)

Będąc jednocześnie zatrudnioną w (...). Sp. z o.o. z siedzibą w W. odwołująca pracowała w Caritas (...)na podstawie umowy zlecenie od 1 lipca 2015 roku. W ramach tej umowy zlecenia świadczyła porady lekarskie w Fundacji (...) Dom Pomocy Społecznej im. S. B. (...).

(pismo z dnia 31 stycznia 2018 r. – k. 13 a.r; pismo z dnia 26 stycznia 2018 roku – k. 16 a.r.)

U płatnika składek do Cartias (...) od początku 2015 roku do końca 2016 roku nie było obowiązków ewidencjonowania godzin pracy zleceniobiorców świadczonych wobec różnych podmiotów.

Za miesiące – październik, listopad, grudzień 2015 roku, styczeń, luty, marzec, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2016 roku odwołująca za pracę otrzymała wynagrodzenie. W 2017 roku płatnik składek Caritas prowadził ewidencję przepracowanych dni w ramach umowy zlecenia. Odwołująca pracowała w następujących dniach:

- 5,12,19,26 stycznia 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 2,9,16,23,30 marca 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 6,13,20,27 kwietnia 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 4,11,18,25 maja 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 1,22,29 czerwca 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 6, 13, 20 lipca 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 3,10,27 sierpnia 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 7,14,21,28 września 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 5,12,19 października 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 3,9,16,23,30 listopada 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie),
- 7,14,21 grudnia 2017 roku (otrzymała za to wynagrodzenie).

(tabela nr 1 – k. 14 a.r.)

W okresie od lipca 2015 roku do marca 2018 roku odwołująca się świadczyła porady lekarskie mieszkańcom Domu Pomocy Społecznej Fundacji (...). Fundacja (...) nie prowadziła ewidencji czasu i dni pracy odwołującej. Odwołująca udziela konsultacji medycznych ze średnim personelem medycznym zatrudnionym całodobowo. Świadczenie pracy odbywało się na podstawie umowy zlecenia zawartej z Caritas (...)

Odwołująca się miała przychodzić do pracy w czwartki w każdym tygodniu od lipca 2015 roku, ale względu na trudną sytuację rodzinną przychodziła również w soboty, niedziele lub inne dni tygodnia w związku ze zmianami grafiku na jej prośbę.

W każdym tygodniu odwołująca zobowiązana była do pracy przez 6 godzin w ramach pracy w (...).

(pismo z dnia 16 lutego 2018 r. – k. 18; zeznania świadka H. R. na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019 roku – protokół rozprawy k. 46; zeznania świadka D. W. na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019 roku – protokół rozprawy k. 45-45v; zeznania odwołującej M. N. na rozprawie w dniu 5 czerwca 2019 roku – protokół rozprawy k. 55v)

Odwołująca się była niezdolna do pracy w okresach m.in. (za co otrzymała zasiłek chorobowy w kwocie):

- 9 października 2015 roku (174,88 zł),

- 17 listopada 2015 roku – (174,88 zł),
- od 14 września 2016 roku do 23 września 2016 roku – (1748,80zł)
- od 19 października 2016 roku do 28 października 2016 roku – (1748,80 zł),
- od 16 listopada 2016 roku do 25 listopada 2016 roku - 1748,80 zł)
- od 14 grudnia 2016 roku do 23 grudnia 2016 roku – (1748,8 zł)
- od 23 stycznia 2017 roku do 27 stycznia 2017 roku – (874,40 zł)
- od 28 marca 2017 roku do 31 marca 2017 roku – (699,52 zł)
- od 10 kwietnia 2017 roku do 14 kwietnia 2017 roku – (874,40 zł)
- od 31 maja 2017 roku do 19 listopada 2017 roku - (30254.24 zł)
- od 4 grudnia 2017 roku do 8 grudnia 2017 roku – (874,40 zł)
- od 13 grudnia 2017 roku do 22 grudnia 2017 roku – (1748,80 zł)

Łącznie odwołującej wypłacono kwotę 42.670.72 zł brutto.

(karty zasiłkowe – k. 30 a.r., k. 5 a.r.; pismo z dnia 19 kwietnia 2018 r. – k. 32 a.r.)

Odwołująca się miała świadomość tego, że pracując na umowie zlecenia w (...) będzie musiała odpowiadać w przypadku wypłacenia zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

(zeznania odwołującej M. N. na rozprawie w dniu 5 czerwca 2019 roku – protokół rozprawy k. 56)

Praca w (...) na podstawie umowy zlecenia w trakcie orzeczonych niezdolności do pracy w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nie miała istotnego wpływu na poprawę stanu zdrowia odwołującej– jej stanu psychicznego. Stan zdrowia w okresie świadczenia pracy w (...) i pozostawania na zwolnieniach lekarskich w (...) nie uległ trwałej i istotnej poprawie.

(opinia biegłego psychiatry B. P. – k. 67-71; uzupełniająca opinia biegłego psychiatry B. P. – k. 100)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, spójnych zeznaniach świadków H. R., D. W. oraz odwołującej M. N.. Zeznaniami tych Sąd dał wiarę w całości. Ponadto Sąd ustaleń stanu faktycznego dokonał na podstawie opinii głównej i uzupełniającej biegłej psychiatry B. P.. Ustalenia biegłej Sąd podzielił w całości ponieważ opinie sporządzone przez biegłą były rzeczowe i w pełni weryfikowane.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. N. było tylko częściowo uzasadnione co skutkowało zmianą zaskarżonych decyzji tylko w niewielkim zakresie.

Decyzją z dnia 5 grudnia 2018r. roku, znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS nr sprawy: (...), organ rentowy zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 25 maja 2018 roku znak: 550000/604/86/2018/11/ZAS nr sprawy: (...) uchylając obowiązek zapłaty odsetek w kwocie 2.565,68 zł (słownie: dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt pięć złotych 68/100) wyliczonych na dzień wydania decyzji z dnia 25 maja 2018 roku;

Zgodnie z art. 355 § 1 kodeksu postępowania cywilnego, dalej KPC, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Z kolei art. 477¹³ KPC stanowi, że w przypadku, gdy organ rentowy przed

rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd zmieni zaskarżoną decyzję przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony, wówczas Sąd umarza postępowanie odpowiednio w części lub w całości, a postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym. W przedmiotowej sprawie organ rentowy zmienił w części zaskarżoną decyzję dotyczącą zobowiązania do zwrotu odsetek od nienależnie pobranego świadczenia jednocześnie uwzględnił w części żądanie odwołującej się jak wywołała w odwołanie, stąd też postępowanie należy umorzyć w części. Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹³ § 1 i 2 KPC orzekł jak punkcie 1 w sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Do zasiłku opiekuńczego stosuje się odpowiednio przepis art. 17 ustawy (art. 35 ust 2 ustawy zasiłkowej).

W ocenie Sądu organ rentowy wykazał co do zasady, że odwołująca się M. N. w okresie orzeczonych niezdolności pracy z powodu swojej choroby lub członka rodziny (pobierania zasiłku chorobowego i zasiłku opiekuńczego) w okresach od 14 września 2016 roku do 23 września 2016 roku, od 19 października 2016 roku do 28 października 2016 roku, od 16 listopada 2016 roku do 25 listopada 2016 roku, od 14 grudnia 2016 roku do 23 grudnia 2016 roku, zasiłku opiekuńczego za okres od 23 stycznia 2017 roku do 27 stycznia 2017 roku, od 28 marca 2017 roku do 31 marca 2017 roku, od 10 kwietnia 2017 roku do 14 kwietnia 2017 roku, zasiłku chorobowego za okres od 31 maja 2017 roku do 19 listopada 2017 roku, od 4 grudnia 2017 roku do 8 grudnia 2017 roku oraz od 13 grudnia 2017 roku do 22 grudnia 2017 roku wykonywała pracę co najmniej raz w tygodniu tj. każdym z tych okresów.

Z ustaleń Sadu wynika, że powyższe okresy trwały minimum tydzień, a generalną zasadą w przypadku odwołującej się, która pracowała w (...) na podstawie umowy zlecenia zawartej z Caritas (...) była praca co najmniej raz w tygodniu. Z zestawienia zawartego w aktach organu rentowego i spójnych zeznań świadków, jak i samej odwołującej, wynika, że w 2017 roku odwołująca w okresach:

- od 23 stycznia 2017 roku do 27 stycznia 2017 roku – pracowała 26 stycznia,
- od 28 marca 2017 roku do 31 marca 2017 roku – pracowała 30 marca,
- od 10 kwietnia 2017 roku do 14 kwietnia 2017 roku – pracowała 13 kwietnia,
- od 31 maja 2017 roku do 19 listopada 2017 roku – pracowała kilkanaście dni w tym okresie zgodnie z zestawieniem tabela nr 1 ponieważ tej okres obejmował 24 tygodnie,
- od 4 grudnia 2017 roku do 8 grudnia 2017 roku – pracowała 7 grudnia,
- od 13 grudnia 2017 roku do 22 grudnia 2017 roku – pracowała 14 i 21 grudnia,

Są to dni potwierdzone co do zasady jak i co do konkretnej daty kiedy pracowała na podstawie umowy zlecenia w okresie orzeczonej niezdolności do pracy u płatnika (...). Odwołująca się nie zaferowała żadnego materiału dowodowego, którym zaprzeczyłaby autentyczności zestawienia przesłanego oprócz twierdzeń nie znajdujących potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Z zeznań świadków wynika, że ubezpieczona miała świadczyć pracę w każdym tygodniu co najmniej przez jeden dzień. Ponadto odwołująca się, ani żaden z zeznających świadków nie wskazywał na to, że odwołująca nie świadczyła pracy w którymś z tygodni od lipca 2015 roku do grudnia 2017 roku.

Natomiast odnośnie okresu w 2015 i 2016 roku kiedy nie była prowadzona ewidencja Sąd uznał, że skoro odwołująca świadczyła pracę w każdym tygodniu i otrzymywała za to wynagrodzenie, a okresy od:

- od 14 września 2016 roku do 23 września 2016 roku,

- od 19 października 2016 roku do 28 października 2016 roku,
- od 16 listopada 2016 roku do 25 listopada 2016 roku,
- od 14 grudnia 2016 roku do 23 grudnia 2016 roku,

trwały ponad tydzień każdy z nich, to oznacza, że co do zasady została wykazana praca zarobkowa w tych okresach zwolnień lekarskich, co do których nie było prowadzonej ewidencji przez zleceniodawcę (skoro odwołująca się nie wskazywała, że były przerwy w jej pracy w (...), a miała możliwość modyfikacji grafiku aby pracować w różne dni raz w tygodniu).

W ocenie Sądu nie jest konieczne wykazywanie konkretnych dni pracy skoro nie była prowadzona ewidencja przez Caritas lub (...). Natomiast w tym zakresie były istotne zeznania świadków, którzy wskazywali na jej pracę w (...) również w 2016 roku. Za pracę na umowę zlecenie w roku 2016 i 2017 odwołująca otrzymała wynagrodzenie co oznacza, że w okresach przywołanych powyżej wykonywała pracę zarobkową w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Wbrew twierdzeniom odwołującej, nie można obiektywnie stwierdzić, że praca z pacjentami – pensjonariuszami w (...) na podstawie umowy zlecenia zawartej z Caritas (...) spowodowała poprawę stanu zdrowia w zakresie przyczyn psychiatrycznych, co do których korzystała ze zwolnień lekarskich u płatnika (...). Z opinii biegłej psychiatry B. P. wynika, że praca na podstawie umowy zlecenia w (...) podczas zwolnień lekarskich nie miała pozytywnego wpływu na stan zdrowia odwołującej, jednocześnie nie przedłużyła jej okresu niezdolności do pracy. Pozostaje to jednak bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w tej sprawie, ponieważ podstawą do odmowy prawa do zasiłku chorobowego i żądania zwrotu świadczeń było wykonywanie pracy zarobkowej, a nie wykorzystanie zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia jakim jest powrót do zdrowia.

Odnośnie dni 9 października 2015 roku i 17 listopada 2015 roku Sąd co prawda ustalił, że w tych miesiącach (październik i listopad) odwołująca otrzymała wynagrodzenie, jednak organ rentowy nie wykazał, aby w tych konkretnie dniach pracowała na umowę zlecenia. Na organie rentowym ciążył obowiązek wykazania, że pracowała w tych dniach, a samo ustalenie, że pracowała po jednym dniu w każdym z tygodni października i listopada 2015 roku w przypadku tego okresu nie wystarcza na uznanie, że były to konkretnie dni 9 października 2015 roku i 17 listopada 2015 roku. Sąd nie stwierdził przesłanki wykonywania pracy zarobkowej z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej w dniach 9 października 2015 roku i 17 listopada 2015 roku i za te dni odwołująca się zachowuje prawo do zasiłku chorobowego. Skutkowało to zmianą zaskarżonych decyzji o czym orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej jako ustawa systemowa) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Sąd stwierdził, że należnie pobranym świadczeniem jest świadczenie pobrane z ubezpieczenia chorobowego w kwocie łącznej 349,76 zł za dwa dni 9 października 2015 roku i 17 listopada 2015 roku (2 x 174,88 zł brutto). Co do tych dni Sąd wskazał, że odwołująca się miała prawo do zasiłku chorobowego za nie, a świadczenia było pobrane należnie. Wobec tego, że jest to świadczenie należne odwołująca się nie ma obowiązku jego zwrotu.

Natomiast odnośnie pozostałej części wypłaconego świadczenia w kwocie 42320,96 zł Sąd zważył, że jest to świadczenie nienależnie pobrane – odwołująca z powodu pracy zarobkowej w okresie niezdolności do pracy utraciła

prawo do wypłaconego świadczenia, a nadto odwołująca się miała wiedzę i świadomość, że wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia w okresie pobierania zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy w (...), jest niezgodne z przepisami i może ponieść konsekwencje. Odwołująca wprost wskazała to na rozprawie w dniu 5 czerwca 2019 roku (od 00:19:25 zdanie trzecie). W takiej sytuacji skoro odwołująca miała świadomość tego, że praca na umowę zlecenia w okresie orzeczonej niezdolności do pracy będzie rodziła dla niej ujemne konsekwencje – utratę prawa do zasiłku, to nie jest wymagane aby organ rentowy musiał odwołującą dodatkowo pouczyć o tych konsekwencjach. Powszechnie bowiem wiadomo, że w czasie niezdolności do pracy, tej pracy się nie wykonuje. Wystarczy sama świadomość tego, że nie jest dozwolona praca zarobkowa w okresie niezdolności do pracy, aby strona wiedziała, że tak pobrane świadczenie będzie nienależne. Należy podkreślić, że odwołująca jest lekarzem. Odmienne interpretowanie powołanych przepisów pozwalałoby na występowanie nadużyć.

W prawie ubezpieczeń społecznych nie stosuje się klauzul generalnych zasad współżycia społecznego (tak Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z 27 października 2009 r., II UK 81/09, Lex nr 574541). Przepisy prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych są przepisami bezwzględnie obowiązującymi i przy ich stosowaniu ani organ rentowy ani sąd nie mogą mieć na uwadze zasad współżycia społecznego; przepisy te muszą być bezwzględnie przestrzegane w stosunku do wszystkich nawet, jeśli jawią się one osobie zainteresowanej jako subiektywnie niesprawiedliwe.

Wobec powyższego Sąd oddalił odwołanie w pozostałym zakresie jak w punkcie 3 sentencji tj. uznał, że zgodna z prawem jest decyzja organu rentowego o odmowie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 14 września 2016 roku do 23 września 2016 roku, od 19 października 2016 roku do 28 października 2016 roku, od 16 listopada 2016 roku do 25 listopada 2016 roku, od 14 grudnia 2016 roku do 23 grudnia 2016 roku, zasiłku opiekuńczego za okres od 23 stycznia 2017 roku do 27 stycznia 2017 roku, od 28 marca 2017 roku do 31 marca 2017 roku, od 10 kwietnia 2017 roku do 14 kwietnia 2017 roku, zasiłku chorobowego za okres od 31 maja 2017 roku do 19 listopada 2017 roku, od 4 grudnia 2017 roku do 8 grudnia 2017 roku oraz od 13 grudnia 2017 roku do 22 grudnia 2017 roku oraz w zakresie zobowiązania odwołującej do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń w kwocie 42.320,96 zł z odsetkami od dnia doręczenia decyzji.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.